

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **L. Y.Ch.-H**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 4. 1. 2005, č. j. 58 Az 15/2004 - 13,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 26. 10. 2004, č. j. OAM-2937/VL-10-HA14-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka současně s kasační stížností požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podala stěžovatelka žalobu, ve které v obecné rovině toliko uvedla, že s rozhodnutím nesouhlasí a požaduje, aby soud přezkoumal skutková zjištění a závěry žalovaného správního orgánu. S odkazem na výše uvedené požadovala, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V napadeném usnesení Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zkonstatoval, že podaná žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, lhůta pro doplnění žaloby marně uplynula, a žalobu bylo třeba pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení jako nedůvodnou odmítnout. Proto s odkazem na znění § 46 odst. 1 a § 71 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) krajský soud žalobu odmítl.

Proti předmětnému usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, s odkazem na důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. d), event. e) s. ř. s. Namítala, že soud jí měl vyzvat k doplnění žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) doplnila žalobní body o vyličení skutkových důvodů, přičemž jí měl stanovit přiměřenou lhůtu k takovému doplnění a upřesnění. Odmítnutím žaloby došlo podle stěžovatelky k porušení citovaných ustanovení, a čl. 36 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práva svobod. Proto stěžovatelka považuje rozhodnutí soudu za nesprávné, a má to, že je i nepřezkoumatelné z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a vráceno Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky usnesení krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka za důvody kasační stížnosti označila důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. d), event. e) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v situaci, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatelku v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případná nepřezkoumatelost rozhodnutí z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud nezákonnost v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, o odmítnutí návrhu neshledal.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 26. 10. 2004, č. j. OAM-2937/VL-10-HA14-2004, kterým byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, bylo stěžovatelce doručeno dne 1. 12. 2004; stěžovatelka byla přitom řádně poučena o možnosti podat žalobu, a to ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení. Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podala stěžovatelka, navíc prostřednictvím své zvolené zástupkyně, advokátky JUDr. Aleny Strnadové, tedy osoby práva znalé, osobně dne 6. 12. 2004 podání nazvané „žaloba“, ve kterém však bylo uvedeno pouze to, že *stěžovatelka s rozhodnutím nesouhlasí a požaduje, aby soud přezkoumal skutková zjištění a závěry žalovaného správního orgánu, které považuje za nesprávné.*

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. však musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatelka) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Tyto žalobní body, je přitom stěžovatelka povinna uvést ve lhůtě pro podání žaloby; obecné tvrzení o tom, že *stěžovatelka s rozhodnutím nesouhlasí a požaduje jeho přezkoumání* nelze za žalobní bod, či body ani podle Nejvyššího správního soudu považovat. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka byla zastoupena advokátkou, které by měly být známy nutné náležitosti žaloby, či právní konsekvence propadnutí lhůty pro podání žaloby. Soud přitom nebyl povinen stěžovatelku vyzývat k doplnění žaloby, resp. lhůta 7 dnů pro doplnění žaloby by marně uplynula ještě před doručením případné výzvy stěžovatelce. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, tak podle Nejvyššího správního soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud takovou žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud pro podporu svých závěrů odkazuje na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 bylo uvedeno, že „*v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován*“.

Lze tak shrnout, že Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, tak postupoval správně pokud žalobu za označené situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně; usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné. K tomu se vázícím námitkám stěžovatelky – stěžovatelka uváděla, že soud jí měl vyzvat k doplnění žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) doplnila žalobní body o vylíčení skutkových důvodů, přičemž jí měl stanovit přiměřenou lhůtu k takovému doplnění a upřesnění - tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Odmítnutím žaloby přitom nedošlo ani k porušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práva svobod; právní pomoc byla stěžovatelce poskytnuta ze strany zvolené zástupkyně. Stejně tak není rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak tvrdila stěžovatelka, neboť důvody, pro něž byla žaloba odmítnuta, z něho zřetelně vyplývají.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, že podanou žalobu bylo třeba odmítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu